

GALÉRIA TALENTOV

2013

**Výsledky celoslovenskej súťaže detských talentov
s udeľovaním Ceny Jána Bakossa**

VLASTNÁ LITERÁRNA TVORBA

2. kategória

Všetky víťazné literárne práce sú uvedené
v pôvodnom znení tak, ako boli autormi odoslané
do súťaže.

Neprešli jazykovou korektúrou.

1. miesto

*Autor: Valentína Sedíleková
ZŠ Moskovská, Banská Bystrica, VII.A*

Môj novoobjavený brat

Ahojte. Som Emili Rose Evansová Desparedová. To je moje celé meno. Všetci by chceli byť Desparedoví. Dokonca ani ja som nevedela že som Desparedová. Dozvedela som sa to až koncom minulého týždňa. Totižto Despared je meno Dennisa Despareda slávneho spisovateľa a môjho novoobjaveného brata. Priezvisko Despared sa objavovalo v mnohých novinách vždy len tak okrajovo ale až také slávne sa stalo pred mesiacom kvôli jednému článku v najčítanejších novinách v krajine.

Dennis Despared na vrchole

25-ročný Dennis Despared sa kvôli svojej knihe *Ďaleká cesta* dostal na vrchol rebríčka spisovateľov. Svojou prvou knihou *Lod' do púšte* neurobil veľký dojem zato svojou najnovšou knihou *Ďaleká cesta* dosiahol najvyššie hodnotenie a jeho kniha sa stala bestsellerom. Máme aj predbežnú informáciu, že sa jeho kniha bude aj filmovať ale presnejšie informácie budú uvedené neskôr. Dennis je potešený touto informáciou.....

Ďalej som čítať nemusela. Dennis Despared je v našej triede veľmi obľúbený-najmä u dievčat. Každá má aspoň jeden výtlačok knihy *Ďaleká cesta* a *Lod' do púšte*. Čo sa týka mňa, nemôžem ho hodnotiť, lebo som tie jeho knihy nikdy nečítala.

Práve som kráčala chodbou v našej škole a mala som namierené do triedy. Čítala som časopis a pod pazuchou som držala *Školské noviny* ktoré sama píšem. Na začiatku školského roka som išla na konkurz a dostala som to. V budúcnosti by som chcela byť spisovateľka a toto bol podľa mňa celkom dobrý štart. Zrazu som sa zarazila. Knihy Dennisa Despareda sú veľmi známe a u mojich spolužiačok to vždy vyvoláva šok. Teraz keď jeho kniha dostala vynikajúce hodnotenie určite to vyvolá už aj tak nadbytočný infarkt. A mala som pravdu. Len čo som prišla pred triedu, spoza dverí sa ozval výkrik niečo buchlo, dvere sa otvorili a videla som ako moje dve spolužiačky odnášajú bezvedomú Violetu k učiteľke. Prevrátila som oči ale v duchu som sa zasmiala.

Vošla som do triedy kde bol ustavičný hrmot ako sa na dobrých ôsmakov patrí. Spolužiačky sa vzrušene rozprávali, jačali a zakrývali si ústa a niektoré aj pokukovali na chalanov z iných tried čo behali po chodbách. Spolužiaci vykrikovali, hádzali do dievčat papieriky a smiali sa ako diví. Zrazu ma niekto chytil za ruku a potiahol. „Čo preboha robíš?“ opýtala som sa Amandy, mojej spolužiačky. „Videla si to?“ zvraskla. „Jasne že hej..... Pusti ma, prosím ťa.“ povedala som nahnevaná kamarátke. Rýchlo som sa uhla delegácii chalanov ktorí išli hrať pingpong na chodbu. „Prosím ťa a čo je na ňom také úžasné?“ trochu podráždene som sa opýtala Amandy. „Nooo.... Tak je výborný spisovateľ, je skvelý, pekný a nadaný....“ snívala. „Zrejme hlavne pekný, keď tak o ňom premýšľaš.“ zasmiala som sa. Amanda sa usmiala. „No prosím ťa.... Tak ak ja premýšľam o tom aký je pekný ako asi o ňom rozmýšľa Violeta?“ povedala

s úškrnom na tvári. „ To neviem.... Ale práve nie je hm..... prítomná.“ smiala som sa. Amanda sa zasmiala tiež ale zazvonilo a museli sme zmlknúť a znovu sa vyhnúť delegácii chlapcov valiacich sa dnu.

Z ukričaného prostredia našej triedy som sa po skončení vyučovania pobrala domov. Bývame v rodinnom dome ale je nám po pravde trochu nanič. Moji rodičia sú totižto rozvedení ale otec nechal mame dom a tak bývame spolu v tomto veľkom a veľmi peknom dome. Otvorila som dvere a vošla dnu. „ Ahoj mami.“ Pozdravila som sa. „Ahoj zlato. Ako bolo v škole?“ spýtala sa.

Moja mama pracuje ako novinárka a preto býva poobede doma a potom zasa nikam ide a potom sa znovu vráti. Má to však aj isté výhody. Ako novinárka vie všetky novinky- ved' o nich aj sama píše. „Ale dobre.... Čo povieš na toho Dennisa?“ opýtala som sa. Určite o tom vedela, ved' ten článok sama písala. „Dnešná celebrita, čo iné.....“ zasmiala sa.

Celé týždne sa nehovorilo o ničom inom ako o Dennisovi. Každý na škole mal jeden jeho výtláčok- aj tí čo ho radi nemali aj tí čo o ňom veľa toho nepočuli a samozrejme tí čo ho zbožňovali. Všimla som si, že aj učitelia už nosia pod pazuchami výtláčky kníh Dennisa Despareda. Spolužiačky citovali jeho knihy, chalani h napodobňovali a učitelia cez hodiny čítali a čítali. Niektorí už čakali kedy založia hodinu Dennisa Despareda.

Keď som sa raz vracala domov- už aj s jedným výtláčkom jeho knihy ktoré sa začali predávať už aj na celej škole- som podľa mojich očakávaní našla doma mamu. „Ahoj.“ pozdravila som ju. „Ahoj. Ja už musím ísť. Obed máš na stole“ usmiala sa a odišla. Ja som išla do kuchyne nabrala si polievku a sadla za stôl. Bol na ňom najnovší výtláčok novín s maminým článkom. Nalistovala som danú stranu a zabehlo mi, keď som videla veľkú fotku Dennisa Despareda a pod ním veľký článok. Odkošľala som si a začala čítať.

Dennis Despared- odhalené tajomstvo

Môžeme exkluzívne povedať, že Dennis Despared v sebe drží veľké tajomstvo. Včera o 20:00 hodine sme sa doočuli informáciu, že Dennis možno nie je jedináčik, ako sa o tom o všeobecnosti hovorí. Máme informáciu že Dennis má aj súrodencu, konkrétne sestru. 25 ročný spisovateľ nám nechcel povedať viac okrem: „Prepáčte ale sám som sa to dozvedel až teraz.... Ďakujem za pochopenie.“ Ani nikto iní nám nechcel poskytnúť bližšie informácie ale či jeho novoobjavená setra vie o jeho príbuzenstve sme sa zatiaľ nedozvedeli.

Dočítala som. Čo že? Má nejakú sestru? Kebyže to nepíše moja mama myslela by som si že je to iba nejaký bulvár na čítanie ale mama také niečo ešte nepísala. Nechcela som sa nad tým ktovieako zamýšľať ale zaumienila som si že to uverejním v *Školských novinách*. Preto keď som ráno prišla do školy som si vstala do vstupnej haly a rozdávala noviny. Boli na škole celkom obľúbené a preto mi nezostal ani jeden výtláčok. Po prvej hodine však každý vedel že Dennis Despared má tajnú sestru. Violeta všetkým tvrdila že je to ona. „Viete moja babička je Desalenová a to sa podobá.“ Celý týždeň sa nediskutovalo o ničom inom. Violeta už poslala Dennisovi aj list a chválila sa tým pred celou školou.

Ja som tiež bola zvedavá kto to môže byť, ale pomyslela som si že to Violeta určite nebude. Doma ma čakala mama ako vždy. Teraz však v pokoji jedla polievku a nikam sa neponáhľala. „Ahoj mami. Ako bolo?“ opýtala som sa ale ani som nečakala na odpoveď a opýtala som sa niečo iné. „Mami nevieš kto je tá jeho setra?“ Mama pustila lyžicu a tá buchnutím spadla do taniera. „Skadial' to vieš?“ spýtala sa trochu zarazene. Jej reakcia ma prekvapila. „Z novín predsa.“ povedala som prekvapene. „Aha... No po pravde neviem... Prepáč ale počula som

niečo hm..... iné ved' vieš.... No chod' sa najesť.“ povedala pokojnejšie. Mama to povedala tónom- *Ukončujem debatu*- a preto som to už ďalej nerozvíjala. Po jedle som išla do našej knižnice. V dome máme knižnicu a ja sa v nej učím. Vošla som a ako som sa hrabala v policiach a moja ruka zrazu narazila na niečo veľké a ťažké. Vytiahla som starú hrubú knihu a otvorila ju. Bola to kniha o našej rodine a boli tam popísaní aj naši predkovia. Začala som prevracat' stránky a našla som aj tú s naším rodokmeňom. Pozrela som na vetvu od mami.

Nebol tam žiaden Despared. Pozrela som na otcovu vetvu. Otcovo meno bolo Peter a jeho priezvisko bolo..... Despared. Neverila som vlastným očiam. Otcovo a mamino meno bolo spojené a pod nimi bolo Emili Rose- moje meno a niečo obliate kávou, ale keď som sa pozrela bližšie bolo vidieť meno Dennis. Nad otcovým menom bolo tiež Peter Despared- meno môjho dedka. Pozrela som ďalej do rodokmeňa. Som príbuzná Desparedovcov až tri generácie a keby že sa dívam ďalej tak aj viac ale bola som vzrušená a tak som zabuchla veľkú bychlu odložila ju na miesto a utekala za mamou.

„Mami, mami! Prečo si mi to nepovedala?“ opýtala som sa. „Mama práve umývala riad ale pokojne sa spýtala. „A čo zlatko?“ Vzdychla som si. „Predsa že som to ja. Že ja som tá jeho setra či čo!“ povedala som a srdce mi bilo ako zvon. „Mama chvíľu nič nevravela iba ďalej umývala riad. Po krátkej chvíli mi odpovedala. „Z kade to vieš?“ Znovu som si vzdychla. „Práve som sa pozrela do rodokmeňa. Ty si mi celý ten čas ani nepovedala že mám slávneho brata a vôbec ani ako sa volá môj otec. Vôbec si mi niečo z tohto povedať nechcela? Prečo nenosím ich meno? Mama on je môj brat a ja sa po prví krát dozvedám kto je môj otec!“ vyletelo zo mňa. Všimla som si že mám na oku slzu a utrela som si ju. Mama postrehla môj tón trpkého sklamaní. Zastavila vodu a kázala mi nech si sadnem. „Pozri Emili... Ja vieš... Nechceli sme s Petrom... No počkaj pekne od začiatku. No ja s tvojím otcom sme sa rozišli asi vtedy, keď mal Dennis 11. No a po rozvode si Peter zobral Dennisa a ja som s ním mala ešte teba a tak ja som si nechala teba. Samozrejme otec nám pravidelne pomáha a je s nami v spojení....“ „S nami? Ešte som nepočula jeho hlas!“ skočila som jej do reči. „No prepáč... Ale vždy sa na teba pýta. Dohodli sme sa že budem nosiť svoje meno a dobre sme urobili lebo sa Dennis v 20 preslávil a ty by si bola v žiare reflektorov a tomu sme sa snažili vyhnúť lebo aj otec bol kedysi slávna rozhlasová osobnosť. Ja viem že to možno nie je samý med ale aspoň takto nie si v tieni ani v sláve a je to dobré. Samozrejme už máš štrnásť a je asi na čase sa stretnúť s ostatnou rodinou.“ povedala mama a usmiala sa. „Ja... Ďakujem mami.“ usmiala som sa tiež.

O týždeň som sa mala stretnúť s Dennisom a mojím otcom Petrom. Veľmi som sa na to tešila a keď prišli, bola som celá bez seba. Nevedela som, či sa mám k Dennisovi správať ako fanúšik alebo ako rodina. Otec hneď ako vyšiel z auta predom mnou zastal z očí mu tiekli slzy tak ako mne a ja som povedala „Ahoj oci.“ a bez slova ma objal. Dennisovi sa city vyjadrovali ťažšie. Podišiel ku mne a povedal „Tak, ty si moja malá sestra, čo?“ Ja som sa zasmiala. „To hej a ty si môj slávny, novoobjavený brat.“ Dennis sa zasmial tiež. „To teda som“ povedal a objal ma. Spolu sme strávili jeden krásny deň. Rodičia sa znovu objímali, my s Dennisom sme žartovali a rozprávali sme sa čo a ako. Dohodli sme sa že môžeme uverejniť článok o mne ako o „novoobjavenej sestre“. Keď sme sa rozlúčili s dohodli sme sa, že sa budeme navštevovať každý týždeň.

Článok v novinách znel takto:
Novoobjavená setra Dennisa Despareda

2. miesto

*Autor: Domínika Baculová, 13 rokov
ZŠ s MŠ Podzávoš - Čadca*

Správne rozhodnutie (Ja, ty, ona)

Jedného dňa v čadčianskej nemocnici prišla na svet malá Klaudia. Bolo to 17. januára v roku 2000. Niekoľko dni po nej čiže 22. januára prišla na svet Lea. Bolo to neuveriteľné. Ležali spolu v pôrodnici. Ich mamy sa spolu po nejakom čase oznámili, stali sa z nich aj dobré kamarátky. Dokonca sa niekedy aj navštevovali. Lenže nič netrvá večne a aj toto priateľstvo medzi mamami dvoch bábätiok sa po nejakom čase rozpadlo. Postupne dve malé bábätká spoznávali svet, učili sa samostatnosti, učili sa chodiť a rozprávať. Lea spoznávala svet s mamou a s otcom. U Klaudii boli trochu problémy. Jej mama sa s ňou musela trápiť sama. Otca stratila ,keď mala dva roky .No vieme , že čo sa ma stať- stane sa! Klaudiina mama to síce mala ťažké, ale ničoho sa nevzdala a aj napriek svojim povinnostiam sa svojej dcére snažila venovať čo najviac. Keď bola Klaudia malá a jej mama bola v robote, starala sa o ňu babka. Dodnes má s ňou krásne zážitky. A dni pomaly plynuli...

Po nejakých rokoch Klaudia nastúpila do škôlky a neskôr aj do školy (ZŠ s MŠ Podzávoš). Ten čas prebehol ako voda. Keď mala Klaudia jedenásť rokov, chodila do piatej triedy. Raz im učiteľka povedala , že k nim prídu noví žiaci. Klaudia sa tešila a verila, že príde konečne také dievča ako je ona, že konečne bude mať kamarátku ako sestru, ktorú bohužiaľ nemala. Kamarátok síce mala veľa, ale ani jedna nebola tá najlepšia. Nakoniec sa toho dňa aj dočkala. Sama si povedala, že je to super, ale mohlo to byť aj lepšie. No po nejakom čase sa Klaudia presvedčila o tom, že našla kamarátku, ako je ona. Bola to asi tá najkrajšia náhoda, aká sa kedy mohla stať. Klaudia po nejakom čase zistila, že dievča s ktorým si tak dobre rozumie, je Lea s ktorou ležala v pôrodnici, keď boli bábätká. Bolo to fakt super, keď prišli domov a povedali to mamám. Tie boli tiež z toho prekvapené a neskôr im porozprávali, čo všetko spolu zažili, keď boli malé. Dni zase plynuli a v jeden deň sa Lea s Klaudiou dost' pohádali. Bolo to pre nich naozaj dost' ťažké, lebo boli na seba už zvyknuté. No prešlo pol roka a ony už pomaly zabúdali, že sa vôbec spolu kamarátili. Avšak predsa nakoniec zistili, že im je súdené, aby boli kamarátkami. Tak sa jedna druhej prihovorili a zase bolo všetko ako predtým. Sľúbili si, že sa už nikdy nerozdelia. A tak sa aj stalo. Na rad prišiel šiesty ročník a pre najdôležitejší okamih svojho šťastia by urobili všetko. Lea s Klaudiou si to užívali fakt naplno. Bolo pre nich naozaj veľmi dôležité, aby bola všade sranda. Veď bodaj by nie, keď boli v čase dospievania (puberty)! Smiech bol pre ne naozaj úžasný, lebo keď sa smiali , zabudli na všetky starosti čo mali a nechali sa unášať radostnou bezstarostnosťou. Zbožňovali, keď boli niekde samé, bez rodičov, napríklad v meste. Tam si to užívali fakt šialene. Behali po obchodoch a radili si, čo je pekné a čo si majú kúpiť. Niekedy dokonca

zašli aj na pizzu. Pri každom stretnutí alebo zážitku mali so sebou telefóny s foťákmi. Povedali, že pamiatka musí byť, lebo príde deň, keď budú už len spomínať. Milovali hudbu a pri nej zažili tiež nezabudnuteľné chvíle! Všetci vieme, že na každú pubertiačku raz príde láska. Na Klaudiu a Leu určite nezabudla. Klaudia a Lea začali prežívať prvé lásky. Vždy to však po nejakom čase ukončili a prešlo ich to. No láska, ktorá sa začala v šiestom ročníku, vyzerala úplne inak ako tie predtým. Zažili pri nej najkrajšie chvíle, ale zároveň aj veľké sklamanie. Jedného dňa v zime, keď snežilo a fúkal silný vietor, išli Klaudia a Lea zo školy. Postavili sa na zastávku a začali sa len tak rozprávať. V tej chvíli začuli hlasy. Boli dosť hrubé a preto im hneď bolo jasné, že sú to nejakí chalani. Keď sa pozreli hore, videli štyroch chalanov. Dvaja boli tmavovlasí, tretí mal vlasy svetlejšie a ten štvrtý, ten ich mal najtmavšie, ale boli nádherné. Klaudia s Leou mali hlavu plnú romantických myšlienok. Zostali pozeráť na okoloidúcich chalanov. Za najkrajšieho a najmilšieho ohodnotili toho najvyššieho s modrými očami. Keď chlapi odišli, Lea s Klaudiou sa začali rozprávať. Kto to asi bol? No mali šťastie. Lea si po niekoľkých minútach uvedomila, že tí prví traja bývajú o niekoľko domov od nej a hneď si spomenula aj na ich mená. Boli to :Daniel, Šimon a Ľubo. Ale tí ich až tak v tej chvíli nezaujímali. Aj keď neboli škaredí. Jediné, čo ich v tej chvíli zaujímalo bolo to, ako sa volá ten štvrtý chalan s modrými očami. V ten deň už nestihli zistiť jeho meno, lebo museli ísť na autobus, ale povedali si, že ho zistia na facebooku. Keď prišli domov, boli v siedmom nebi. Hneď išli na FB a snažili sa zistiť jeho meno. Nakoniec sa im to predsa len podarilo. Volal sa Fabián! Ráno, keď prišli do školy, rozprávali sa len a len o ňom. Aký je krááásny, aký úúúžasnýýý! Na druhý deň sa Klaudia odvážila osloviť Fabiána. Nadviazali kontakt. Bolo to pre ňu dosť ťažké, lebo Klaudia bola veľmi citlivé dievča a pri každom smutnom alebo nesprávnom rozhodnutí plakala. Klaudia a Lea si vyrobili pred Fabiánom množstvo trapasov. Lea mala výhodu v tom, že nebola až taká citlivá ako Klaudia, preto sa jej s ním komunikovalo ľahšie. Postupne prichádzali na to, že sa zamilovali obidve do jedného chalana. Mali to teraz ťažké, bojovali obe. Ale ani raz sa kvôli tomu vážne nepohádali. Lea si s Fabiánom skoro každý deň písala, no Klaudia sa neodvážila. Ale jedného dňa keď, Klaudia išla zo školy na zastávku, bola sama. Po ceste stretla Fabiána aj s jeho bandou. On ju pozdravil: „Čau cica!“ A práve v ten deň, po tomto oslovení, keď Klaudia prišla domov, odvážila sa aj ona a začali si písať. Klaudia s Leou si s Fabiánom písali pol roka a boli presvedčené o tom, že to čo cítia k Fabiánovi je láska. Fabián bol ôsmak, takže bol o dva roky starší ako Klaudia s Leou. Takto prežili celý jeden školský rok. Dokonca všetko čo sa týkalo Fabiána brali baby ako svoju povinnosť po škole. Po roku nastali prázdniny a Leinej mame sa narodilo bábätko. Klaudia jej trochu aj závidela,

lebo ona si tiež veľmi priala bračeka alebo sestričku, ale potom ju to prešlo. Na začiatku prázdnin prišla Klaudia k Lei domov. Hrali sa s Leinou sestričkou Grétkou. Potom sa dohodli, že budú chodiť von na bicykle. Cestou sa vždy zastavili na kofolu. Mali svoje obľúbené miesto, kam chodili. No opäť sa stala jedna úžasná náhoda! Tam kam chodili vždy, keď boli na bicykloch, tam chodil aj Fabián. Dúfali, že cez prázdniny naň aspoň jedna zabudne, ale asi to bola márna snaha. Povedali si, že to využijú a budú s ním nadväzovať väčší kontakt. Začali chodiť na bicykle každý deň. Každý deň sa ich mamy hnevali, lebo dievčatá prichádzali domov neskoro. Im to ale vôbec neprekážalo. Bolo pre nich naozaj veľmi podstatné, že boli s NÍM. Na to miesto kam chodievali Klaudia a Lea na kofolu, chodil hrať Fabián futbal. Hneď vedľa bolo totiž futbalové ihrisko. Keď Fabián dohral futbal, stretával sa s Klaudiou a Leou. Najskôr Fabiánovi nič neprekážalo. Zažívali spolu krásne chvíle. Ale Fabián k babám nič necítil. Iba sa pretvaroval. Neskôr sa začali medzi sebou aj hádať. Napríklad raz keď sa Klaudia naňho nahnevala, vypustila mu kolesá na bicykli a neskôr jej to on vrátil. Ale nakoniec ho dofúkali a dopadlo to dobre. Raz boli spolu v jednej hore. Na ten deň naozaj nikdy nezabudnú. Fabián im povedal, nech tam prídu, a tak tam aj prišli. Bolo to pre ne úžasné. Ani jedna z nich nebola s chalanom v žiadnej hore. Bolo to veľmi romantické, aj keď ani jedna z nich nemala rada hory. Ale keď boli s Fabiánom tak im bolo jedno na akom mieste sú. A tu platí asi toto: Nezáleží na tom, kde si , ale s kým si! Veľakrát, keď s ním boli, mali pustenú hudbu a vďaka nemu spoznali aj bombové piesne a skupiny. No po nejakom čase to Fabiánovi ako keby začalo prekážať. Tak sa Klaudia s Leou dohodli, že s tým prestanú a uvidia, čo bude robiť on. Po nejakom čase sa dievčatá dozvedeli , že Fabián nie je až taký romantický chalan, akého si predstavovali. Dozvedeli sa že fajčí, pije, chodí po baroch a každý týždeň ma inú babu. Stále chodili na bicykle, ale nechodili už za ním. No zrazu začal doliezať on. Dievčatám to však začínalo byť jedno. Najskôr to poblúznenie prešlo Leu a potom Klaudiu. Dievčatá sú dnes šťastné zadané a na chvíle s Fabiánom im ostanú už len spomienky. Keď ho niekedy stretnú ešte sa im trochu rozbúcha srdce a premieta sa im pred očami čo všetko spolu zažili, ale už to zďaleka nie je to , čo to bývalo. Klaudia a Lea majú dnes už trinásť rokov a stále sú najlepšie kamarátky na svete. Na tieto chvíle nikdy nezabudnú a v ich srdciach ostanú navždy.

Milí čitatelia, ak ste tento príbeh čítali, viete, o čo sa jedná. A ja vám niečo poviem. Nikdy si nevyberte chalana podľa toho, ako vyzerá, je to najväčšia chyba, akú môže dievča urobiť. U človeka je podstatné vnútro, čiže srdce a city. Práve preto by ste mali chalana najskôr dobre spoznať, presvedčiť sa o tom, aký naozaj je a až potom začať vzťah. Lebo nemusí byť práve taký, ako si ho predstavujete vy. A ešte jedna vec! Nikdy nedoliezajte za chalanom. Ak o vás nestojí, tak o vás stáť nebude! Ved' nič nezmeníte tým, že ho budete prenasledovať. Radšej si počkajte a verte, že: „láska príde vtedy, keď ju najmenej očakávate, a odchádza vtedy, keď ju človek potrebuje najviac.“

3. miesto

*Autor: Inés Mária Švajlenková, 12 rokov
ZŠ s MŠ Dívniaky nad Nítrickou*

Láska z detstva

Ocino zastaví pred domom, v ktorom žije moja stará mama. Chvíľu iba tak sedím a pozerám sa von. Nechcem vystúpiť z auta, chcem sa vrátiť domov, na Slovensko. Na chvíľu sa zamyslím, spomeniem si na všetky momenty, ktoré som prežila doma. V mojom SKUTOČNOM domove. Spomínam si na malú dedinku, v ktorej som vyrastala, a na všetkých tých mojich bláznivých kamarátov, ktorých som tam mala. Strach z toho, že ich už nikdy neuvidím je obrovský, a chce sa mi plakať. No nerozplačem sa. Sľúbila som im, že nebudem plakať, že budem silná. Preto na to rýchlo prestávam myslieť. Mama mi otvára dvere auta a ja vychádzam von. Hneď ma objíma starká so slovami, že som vyrástla. Normálne by som pri babke na Slovensku iba prevrátila očami, pretože tá ma vidí každý týždeň, no pri tejto nie, už iba preto, lebo táto ma nevidela sedem rokov.

Áno, nebola som tu od mojich deviatich rokov. Beriem si svoje kufre a plecniaky a starký ma odvádza do mojej novej izby. Vlastne nie až tak novej, pretože pred siedmimi rokmi som sem chodievala naozaj často, a v tejto izbe som trávila väčšinu času. Teraz mi však Írsko pripadá naozaj vzdialené. Hádzem plecniaky na posteľ a kufre dávam do kúta izby. Nemienim sa teraz vybaľovať. Teraz sa chcem zamknúť v izbe a plakať. Nikto ma nebude vidieť, takže je to v poriadku. Ani moji kamaráti zo Slovenska sa to nemajú ako dozvedieť. Sadám si vedľa postele a z vrecka na nohaviciach si vyberám fotku. Som na nej ja s mojimi kamarátmi. Sedím v nákupnom košíku spolu s ryšavovlasým chlapcom menom George, nákupný košík drží hnedovlasý chlapec menom Andrew, do záberu sa pchajú tri dievčatá menom Jenny, Annie a Rocky, a pred košíkom leží na boku kučeravý blondavý chlapec, hlavu si podopiera rukou a vyplazuje jazyk. Cítim, ako mi tečú slzy po lícach. Sedím tam a plačem asi polhodinu, keď si konečne zotriem slzy a sadnem si na posteľ. Obzriem sa po izbe, ešte

stále sa mi lesknú oči. Zrakom zablúdím na dom oproti. V rovine môjho okna je aj okno našich susedov, presnejšie nejakého chlapca, ktorý sedí na posteli a utrápene sa na mňa díva. Má blond vlásky, ktorých neposlušné pramene mu padajú do jeho krásnych jasnomodrých očí. Hneď, keď ho uvidím, mám pocit, že som ho už niekedy videla, no nedokážem si spomenúť, kde. On zrazu natiahne ruku po nejaké veci. Všímam si, že je to skicár a fixka. Chvíľu na papier niečo čmára a potom ho otáča smerom ku mne. Je tam veľkým nápis: „Všetko v pohode?“ Pousmejem sa nad tým a presuniem sa k plecniaku. Chvíľu sa v ňom prehrabujem a potom vyberám skicár a fixku. Sadám si na to isté miesto ako predtým a odpíšem mu: „Ani nie...“ Potom mu to ukážem. Zatvári sa sklamane. Papier otočí na druhú stranu a znova píše. Po chvíli mi ho ukazuje. Stojí tam: „Prečo?“ Ja rýchlo načmáram na papier: „To je nadtľho,“ a ukazujem mu to. On zvráští obočie, presunie sa k oknu a zastreie záclony. Ja sa zatvárim sklamane. Čo som spravila zle? Líham si na posteľ, ruky si dávam za hlavu a zízam do stropu. Po malej chvíli mi niekto klope na dvere. Môj starší brat. Otváram mu a pýtam sa, čo chce, no on ma namiesto odpovede chytá za ruku a vedie ma ku vchodovým dverám. Prekvapí ma to, no ešte viac ma prekvapí to, keď uvidím toho, kto na mňa medzi dverami čaká. Je to ten istý blondiačik, s ktorým som si pred chvíľou písala. Keď ma uvidí, zoširoka sa usmeje. „Chcel som ti iba povedať, že mám dost' času,“ hovorí mi. Hlas má príjemný. Ja sa na neho ostávam iba prekvapene pozeráť a prestanem s tým, až keď mi s pobaveným úsmevom zamáva rukami pred tvárou. Preberám sa z dočasného tranzu a obzerám sa za seba. Môj brat tam už nie je. Znova sa dívam na toho chlapca. Natiahne ku mne ruku. „Môžeš mi to povedať vonku,“ usmeje sa. Ja chvíľu premýšľam, či je to dobrý nápad, no nakoniec iba kričím: „Mami, oci, idem von.“ Obúvam sa a prijímam podávanú ruku. Spoločne vychádzame z domu a prechádzame sa uličkami Mullingar. Rozprávam mu o mojom živote na Slovensku, o dôvode, prečo sme sa sem presťahovali a o tom, že sa tu vôbec necítim ako doma. „Neboj sa, bude sa ti tu páčiť,“ ubezpečuje ma.

„Ako sa vlastne voláš?“ pýtam sa ho, keď vchádzame do parku. „James,“ odpovedá. „Pekné meno. Ja som...“ začnem. „Emily,“ dokončí za mňa. Prekvapene sa na neho pozriem a on sa iba zasmieje. „Naozaj si myslíš,

že sa na teba nepamätám?“ „Ako to myslíš?“ pýtam sa. „Keď si sem ešte chodievala, boli sme kamaráti,“ odpovie. „No potom si prestala chodiť.“

James mi začne rozprávať o tom, čo sme spolu vyvádzali, keď sme boli malí a nakoniec z vrečka na svojej bunde vyberá náramok so srdiečkom, ktoré sa dá otvoriť. Vo vnútri je fotka dvoch malých detí. Keď sa na ňu pozerám, mám pocit, akoby sa mi vrátili všetky spomienky. Spomeniem si na všetko, čo sme spolu robili – od pečenia pieskových koláčikov až po rozličné hlúposti, ktoré sme spolu vyvádzali a pripravovali sme nimi našich rodičov o rozum – napríklad, raz sme boli u mojej starkej, a keď na nás nikto nedával pozor, pomalovali sme stenu. Mali sme z toho poriadne zle, ale to nám nevadilo. Usmejem sa. Zrazu sa tu necítim, akoby som sem nepatrla.

„Pamätám si,“ hovorím. On sa nadšene usmeje. „Skvelé, pod’,“ hovorí a ťahá ma za rukáv „Kam?“ pýtam sa so smiechom. „Do parku,“ odpovedá. Ne protestujem. Je mi s ním naozaj dobre, cítim sa, akoby som konečne našla niekoho, kto mi rozumie. Keď prichádzame do parku, James ihneď hľadá voľnú lavičku, a keď ju nájde, sadneme si. Chvíľu tam len tak sedíme a rozoberáme tému, o ktorej som sa ešte s nikým nebavila – rozoberáme, ako sa asi cíti mravec, keď ho niekto zašľapne. Smejeme sa pri tom.

Zrazu však začína pršať. Chcem sa rozbehnúť do altánku, ktorý tam je, no James mi to nedovolí. Chytí ma za ruku a ťahá ma do stredu parku. Potom mi nadvihne ukazovák a prostredníkom bradu a usmeje sa.

„Naozaj si mi chýbala,“ hovorí a pritiahne si ma bližšie k sebe. Drží ma silno okolo pása. Zrazu ma zdvihne a začne sa so mnou točiť. Smejem sa a kričím, nech ma pustí, no on ma nepočúva. Všetci, čo sa skrývajú pod altánkom nad nami, iba krúčia hlavami, no nám je to úplne ukradnuté.

Keď ma James znova položí na zem, vyzlečie si svoju koženú bundu, prehodí mi ju cez plecia a pozrie sa mi do očí. V tej chvíli mám pocit, akoby svet okolo nás prestal existovať a my sme tu boli jediní. Dokázala by som tu iba tak stáť a dívať sa na neho. Zrazu sa ku mne James nakloní a pobožká ma. Jeho pery sú mäkké a jemné. Zacítim motýliky v bruchu. Mám pocit, akoby táto chvíľa trvala večne a zároveň iba stotinu sekundy. Som si istá, že keby ma nedržal, podlomili by sa mi kolená a ja by som spadla.

„Lúbim ťa,“ povie, keď sa odo mňa odtiahne. „Vlastne som ťa ľúbil, už

keď sme boli deti.“ „Aj ja ťa ľúbim,“ odpovedám mu. Po týchto slovách mi James dáva ďalší, dokonca ešte krajší bozk.

Zrazu nemám pocit, že sem nepatrím. Vďaka Jamesovi mám pocit, že sem patrím. Nechcem sa vrátiť na Slovensko, už nie. Chcem tu ostať s ním...

NAVŽDY.

